

TRỜI ƠI! CHÚNG MÌNH ĐAU KHỔ QUÁ!

(Tâm Bút)

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”

***/ Sài Gòn, thứ Tư 18/2/1976.**

Buổi chiều gặp nhau, Nguyễn kể:

“Ngày hôm qua Mãn tập đàn nên Nguyễn phải lang thang một mình ngoài phố. Buổi tối về nhà, đang nằm đọc sách, chợt nghe nhớ nhưng kỳ lạ cái vóc dáng yêu dấu quen thuộc, Nguyễn đi tìm Mãn tất tả. Vừa phóng xe, Nguyễn vừa tự nghĩ, sao không đợi đưa Mãn về? Định bụng, gặp Mãn, Nguyễn sẽ ôm Mãn thật xiết, hôn Mãn đắm đuối và nói cho Mãn hay khối tình Nguyễn trao cho Mãn đắm thắm. Xong, sẽ hỏi nhẹ xem Mãn còn yêu Nguyễn nhiều không? Rồi Nguyễn trở về, an tâm, bình lặng.”

Tôi cười:

“Sao Nguyễn không làm vậy?”

“Có chứ”, Nguyễn đáp. “Đứng ngoài lề đường Yên Đổ nhìn vào nhà Bà Ngoại, thấy căn gác Mãn tối đen, Nguyễn biết là Mãn không có mặt. Điều thèm muốn hôn lên đôi môi Mãn càng thêm thôi thúc.”

Tôi cảm động:

“Đêm qua tập đàn tới khuya. Sắp đến ngày trình diễn rồi.”

Đôi mắt Nguyễn rõ ràng u uẩn:

“Nguyễn trở về, tâm hồn lảo đảo như bị thương nặng. Rồi Nguyễn tự nhủ, thôi, ngày mai cũng lại được gặp Mãn.”

(Thần thờ hơn):

“Nhưng ngày mai Nguyễn đâu còn cái thời gian nóng sốt để tỏ bày với Mãn mọi nỗi. Đâu còn nụ hôn nồng nàn mơ ước dành cho Mãn.”

Mim cười, Nguyễn tiếp:

“Về nhà nằm nhớ Mãn, nhớ những hôm Mãn đàn cho Nguyễn nghe. Chỉ vài khi Mãn cất tiếng đàn cho riêng Nguyễn, nhưng lần nào Nguyễn cũng đón nhận với tất cả say mê dào dạt. Tiếng đàn làm dao động tràn trề tâm tư Nguyễn, khóc lóc than thở.”

Buổi tối.

Con đường Nguyễn Văn Chiêm mịt mù tĩnh lặng. Cái quán ông già càng trở nên âm u mờ ảo. Chỉ mỗi tôi và Nguyễn ngồi nơi chiếc bàn thấp, trước ngọn đèn dầu leo lét. Cảnh trí như được bao trùm trong làn không khí bí mật nhưng thật nhiều lãng mạn nên thơ.

Tôi tâm sự:

“Khối thông tin Dalat đang tuyển người để thành lập một đoàn văn công trên núi. Anh em ban nhạc đang định dờ lên trên ấy.”

Nguyễn ngạc nhiên:

“Vậy thì hay quá! Mãn nên nhận lời đi.”

Xong, im lặng, mặt ngẩn ra.

Bỗng dung Nguyễn la lớn:

“Nhưng Nguyễn sẽ làm sao nếu sự việc hiển nhiên như vậy? Nguyễn bảo Mãn đi Dalat mà thật thì trái tim Nguyễn rồi bời xúc cảm.”

Tôi nói nhỏ:

“Chẳng lẽ cái so le quái quỷ nào cuối cùng rồi cũng quy nạp trong thành phố nghiệt ngã đó?”

Nguyễn cúi đầu, thì thầm:

“Nguyễn chẳng nắm gì được về ngày mai của mình. Nguyễn và Mãn yêu nhau không có tương lai Mãn ạ.”

Bàng hoàng về một sự thật đã từ lâu tôi vẫn biết, bấy giờ mới được nghe thốt ra từ chính Nguyễn, tôi ngẩng nhìn chàng, không nói gì nữa.

***/ Sài Gòn, thứ Năm 19/2/1976.**

Buổi chiều đợi đón tôi sau buổi tập đàn, hơi thở Nguyễn nồng mùi rượu, khuôn mặt rạng rỡ, những nụ cười nở ra liên tục.

Trong quán café Vườn Áo Diêu, có lúc nhìn sững vào cái cười răng khênh thật đẹp, tôi nghe nao nức dầu yêu khuôn mặt trẻ thơ này hơn bao giờ, đồng thời cảm nhận mơ hồ rằng mấy lúc gần đây tôi phải đi tập đàn nên Nguyễn mang mặc cảm tôi không còn là của chàng trọn vẹn như thuở trước.

Tôi nói:

“Mãn thương nhất cái hôm Nguyễn ngồi bệt dưới đất, hai chân xoắn dài bên kia hè đường Yên Đổ, đợi Mãn dạy xong đón đi chơi phố. Nguyễn đọc sách hay đang ăn một cái gì đó. Mãn đứng trong nhà nhìn ra, thấy Nguyễn thật dễ thương đến tội nghiệp. Tôi nay về, Mãn phải ghi vào quyển truyện Trăn Sa những kỷ niệm đẹp hân hữu như thế.”

Nguyễn gật đầu:

“Nguyễn nhớ rồi. Hôm ấy sáng thứ Năm, Nguyễn được nghỉ học. Mặc cái quần salonpas bằng vải jean xanh nhạt, trông y hệt một cô gái nhỏ. Nguyễn nói với Mẫn: ‘Ngồi lê la dưới đất bên hè đường, có ăn một gói xôi cũng không sợ Bà Ngoại biết thằng dzỏ dzỏ này là ai!’ Tôi nay về, Mẫn kể cho Trân Sa nghe đi!”

Đột nhiên câu chuyện xoay vần nguy hiểm. Khi đề cập đến vai trò “*người bạn trong tình yêu*”, tôi thì cho rằng “*vô cùng cần thiết*”, còn Nguyễn lại “*không chấp nhận*” điều ấy. Chàng không thích tranh luận, chàng sợ các cuộc nói chuyện gay go dễ trở thành thói quen tệ hại. Chàng lại bảo “*đàn bà không nên có ý kiến trong mọi vấn đề*”!

Chúng tôi cùng nhắc lại câu chuyện “*người quân tử*” với một buổi chiều uống rượu đã qua, Nguyễn và tôi bị bốn tay bộ đội bàn bên cạnh phá đám. Tôi nói, điệu giễu cợt:

“Mười năm sau, Nguyễn mới thấy lời Mẫn hôm nay là đúng. Rằng, trong cuộc đời, đôi khi phải tự hy sinh chính bản chất riêng mới mong tìm ra hạnh phúc. Điển hình là câu chuyện hôm nào, một ngày kia Nguyễn sẽ không thể phủ nhận, hạnh phúc cho vợ Nguyễn cần thiết hơn cá chất quân tử cần phải giữ trong chính mình.”

Nguyễn lắc đầu:

“Nhưng chắc chắn 10 năm sau dù có thay đổi, Nguyễn cũng không bao giờ ân hận vì những gì đã làm trong buổi chiều gặp bốn tay bộ đội mời rượu Nguyễn, để Mẫn ngồi một mình đơn lẻ.”

Và Nguyễn cắt ngang câu chuyện, không muốn tiếp tục bàn cãi.

Tôi nghe mơ hồ thất vọng nên ngồi im thật lâu.

Khuôn mặt Nguyễn trông dường rất áy náy. Chàng gặng hỏi tôi đôi lần:

“Sao Mẫn không nói gì nữa?”

Tôi lắc nhẹ đầu:

“Mẫn thú nhận là trong lòng Mẫn có một lỗ hổng lớn. Từ nay bên Nguyễn, Mẫn nghĩ chỉ nên nói những câu chuyện vớ vẩn trời trăng mây nước thì hơn...”

Đôi mắt Nguyễn tối sầm trong cái vẻ vô cùng đau đớn. Lặng người một lúc, Nguyễn nói:

“Mỗi lời của Mẫn là một đòn chí tử đối với Nguyễn. Ngày mai Nguyễn không gặp Mẫn nữa. Ngày một cũng vậy. Cho đến khi nào Nguyễn quên được cái ý nghĩ rằng Nguyễn đã hét chân đứng trong lòng Mẫn thì Nguyễn sẽ quay lại tìm Mẫn với tính cách của một sự bắt đầu.”

Tôi hệt chân từ đó. Càng nhiều hơn khi nghe Nguyễn nói:

“Nguyễn cho Mẫn cuốn sách này với cuốn nhật ký của Nguyễn. Cho luôn cây bút chì Nguyễn vẫn dùng viết truyện Trân Sa mà một lần Mẫn khắc tên Nguyễn và tên Mẫn trên ấy. Nguyễn còn giữ của Mẫn bao nhiêu cuốn sách? Một số Thời Tập, cuốn Môi Tình Của Chàng Nghệ Sĩ. Còn gì nữa Mẫn hả? Mẫn có cho Nguyễn gì không?”

Tôi thấy ngọc thờ trong giọng nói dịu dàng đang vang vang bên tai như một hồi chuông giục giã. Trái tim đau nhói, tôi nghĩ nhanh đến nỗi trống vắng vô cùng những ngày sắp tới khi đã vĩnh viễn xa cách...

Nguyễn tiếp:

“Mình yêu nhau bao lâu rồi, Mẫn nhớ chứ? Chưa đầy bốn tháng! Từ ngày đầu gặp Mẫn, Nguyễn đã yêu Mẫn ngay. Cho đến bây giờ Nguyễn vẫn còn yêu Mẫn lai láng và cả sau này cũng vậy.”

Mở hộp, Nguyễn ôm cây violon của tôi vào ngực:

“Cây đàn này, Nguyễn đã được nghe Mẫn tấu trên Dalat mùa Noel năm cũ. Mất Mẫn, Nguyễn tiếc nhiều lắm, nhất là tiếng đàn, một đời làm sao Nguyễn còn tìm lại được?”

Nguyễn lại hỏi trong khi tôi lặng im trấn áp nỗi buồn đang dâng cao vời vợi:

“Mẫn không có gì tặng Nguyễn sao? Cuốn nhật ký Mẫn viết?”

Tôi bật cười:

“Tất cả từ Mẫn, Nguyễn đã nhận hết rồi! Bây giờ đâu còn gì để tặng thêm cho Nguyễn!”

Tôi thoáng nghĩ đến những ngày mắt nhau trước mặt mà lòng quặn lên đau đớn. Đêm đen phiến muộn. Những giọt nước mắt tuôn trên mặt Nguyễn trong khi đôi mắt tôi vẫn ráo hoảnh, lạnh căm.

Sau cùng Nguyễn nói:

“Mãi đến lần cuối, Nguyễn vẫn không đủ tiền mời Mẫn một chầu rượu!”

“VẬY THÌ MẶN ĐÃI NGUYỄN!”, tôi gật.

Chúng tôi từ bỏ quán café ra đi.

Nguyễn phóng xe thật nhanh trên đường vắng. Ôm ghì vòng lưng chàng, tâm hồn vỡ nát, tôi nói nhẹ bên tai Nguyễn:

“Mẫn tiếc là không có cuốn Climats ở đây để tặng cho Nguyễn. Mẫn cũng như Odile, khi chia tay cùng Philippe, đã phải kêu lên rằng: *‘Trời ơi, sao chúng mình đau khổ quá!’*”

Nơi quán rượu ông già, tôi tránh nhìn Nguyễn, cũng không cả nắm bàn tay đang đưa ra trước mặt. Tôi chỉ uống rượu, và bịch bịch:

“Từ mai mắt Nguyễn, Mẫn thật lòng đau khổ. Nhưng Mẫn sẽ đàn hay hơn và được trả tiền nhiều hơn. Tuy nhiên có tiền để làm gì khi Mẫn đã mất Nguyễn?”

Cười cười, tôi tiếp:

“Mấy người bạn trong ban nhạc, không ai có cái nét thanh tao của Nguyễn. Nhưng lúc này sao lại đặc biệt nhớ một bài vẫn hay kéo violon đệm theo tiếng hát Duy Quang có những câu thơ thật đẹp:

Khi chiếc lá xa cành

Lá không còn màu xanh

Mà sao em xa anh

Tình vẫn xanh vời vợi...

Em xa anh, tình vẫn xanh vời vợi là bởi vì em vẫn chỉ yêu anh! Mãn xa Nguyễn, tình vẫn xanh vời vợi bởi vì Mãn yêu Nguyễn, càng nhiều hơn khi Mãn yêu luôn sự đau khổ của chính mình.”

Xong, linh hoạt, tôi rút thời sơn tô lại vành môi, lấy bút chì đen kẻ lại đuôi mắt. Và nói:

“Ngày nào đi vào đời nhau, Nguyễn yêu liền màu sơn bạc trên môi Mãn. Đêm cuối cùng trước khi xa nhau hẳn, Mãn cũng phải đẹp trở lại. Nguyễn vẫn ưa thích cây sơn này, Mãn tặng cho Nguyễn.”

Lục tìm trong sắc râu chuỗi thánh giá và lọ thuốc trợ tim, tôi nói:

“Xâu chuỗi này, Mãn vẫn dùng để cầu nguyện Mẹ Maria giữ gìn Mãn tình yêu của Nguyễn, ngày lên Dalat mùa Noel năm trước, Mãn mang theo và đọc thật nhiều bài Kinh Kính Mừng để xin gặp Nguyễn. Bây giờ, Mãn cũng tặng Nguyễn, cả lọ thuốc mà một lần Mãn rót cho Nguyễn uống khi Nguyễn lên cơn đau tim.”

Nguyễn cúi đầu nói nhỏ:

“Nếu Mãn còn để cho Nguyễn có được một chút liêm sỉ cuối cùng, xin Mãn đừng đi tìm Nguyễn. Nguyễn sợ yêu lòng vì yêu Mãn quá, sẽ đánh mất cái liêm sỉ cuối cùng ấy.”

Tôi nghe thương chàng dào dạt!

Nhìn chàng hồi lâu, tôi nói ngậm ngùi:

“Sao lại khổ như vậy? Sao không hiểu rằng Mãn yêu Nguyễn dường nào mà lại tự đày đọa giữa tình yêu và cái liêm sỉ trong lòng chứ? Chúng mình mất nhau lẹ làng như đã từng có nhau nhanh chóng. Nhưng không Nguyễn ạ! Mãn sẽ chẳng còn lần nào đi tìm Nguyễn đâu!”

Trên đường khuya trở về, Nguyễn cũng lại phóng xe thật bạt mạng. Tôi ôm ghì vòng lưng chàng, nghe bên tai, gió lạnh từng cơn rít lên se sắt. Qua đến đầu đường Trương Minh Giảng đầy bóng tối, Nguyễn đột ngột thắng xe, bung mặt khóc. Đôi vai Nguyễn run nhẹ theo tiếng nức nở. Lòng tôi chùng hẳn trong tình thương của một người chị đang nghiêng mình trước nỗi đau khổ vô cùng của đứa em thơ.

Thật lâu, tôi nói nhỏ:

“Thôi Nguyễn! Mai mốt mọi sự lắng êm, Nguyễn sẽ dễ dàng nhận ra rằng Mẫn chỉ là một thứ ma quỷ cần phải xóa nhòa quên lãng. Mẫn không đem được hạnh phúc cho ai cả, luôn với Nguyễn. Mất Nguyễn, Mẫn đau đớn lắm, nhưng như thế lại hơn, tránh cho cuộc đời Nguyễn một kết cuộc bi thảm.”

Trước ngõ nhà, tôi rời chiếc xe, quyết liệt với không một nụ hôn, không luôn cái nhìn ngoái lại.

Trên căn gác mới chính là lúc nghe lòng buồn ghê gớm. Tôi không trách Nguyễn, cũng chẳng trách mình theo tất cả những gì vừa xảy. Chỉ thấy ngẩn ngơ trước một thứ định mệnh khắc nghiệt đang lần nữa nhe nanh giờ vượt với riêng tôi.

[]

*(Đọc lại đêm Feb. 28, 2021,
sau đúng 45 năm tan tác mối tình rất dịu dàng).*

[]